

Juli.

Deze kerkbode verschijnt eerder dan gebruikelijk. Terwijl ik dit schrijf is het nog juni. Wegens de vakantie van onze drukker Cees, moet ik voortmaken.

Wat hebben we toch een mooi zomerweer. Voor m'n gevoel hebben we veel meer zomerweer dan in andere jaren.

Volgens de weerprofeten is er wisselvalliger weer op komst.

Ook dat zal goed zijn voor ons lage, nu droge landje aan de zee.

Wat bloeien de bloemen mooi. Zelden zag ik zulke mooie rozen en pioenrozen. Toch

ben ik, ondanks de vredige natuur, enkele malen op jacht gegaan, tijdens de nachtelijke uren.

Nee, schrik niet, lieve lezer..niet met een geweer. M'n wapenen bestonden uit een zaklantaren en een schroevendraaier.

Wat was het geval? Wel, m'n luttele boontjes werden belaagd door een horde slakken. Ik denk dat ik er wel zo'n zeventig met het zwaard doorstoken heb!

Tijdens deze slachtpartij schrok ik vreselijk, toen ik opeens iets voelde aan m'n been. Ik meende het slachtoffer te worden van een wild dier.

't Was de kat, die me een kopje kwam geven! Ondertussen maakte ik me tevens zorgen over een pistoolkogel die op me afgevuurd zou kunnen worden door niet begrijpende omwonenden, die van hun stuk zouden kunnen raken bij het zien van een sluipend dwaallicht in de tuin.

Gelukkig liep alles goed af! De anti-held leeft nog!

Opeens schiet me te binnen m'n weede over de moorddadige handelingen van onze kat.

O, wat was ik boos als ik van her en der de vlerken, koppen en poten van vermoorde vogels bij elkaar harkte om te begraven.

Bij de restanten van die jonge levens voelde ik een sterke, geestelijke verbondenheid met de nu-zalige kattenhater Ds. Doornebal.

En nu was het alsof die lelijke kat mij, op het slakkenslagveld, een broederlijk kopje gaf, met de betekenis: Jij kan er ook wat van.